

„ATIDUOK ŠIRDĮ!“. ŠIURPĖS IR JŲ PARODIJOS

Šiurpės – šiuolaikinis vaikų tautosakos žanras. Istorijas apie paslaptingą, žiaurią, dažnai net nemotyvuotą mirtį dažniausiai pasakoja 7–12 metų vaikai. Jos pasakojamos susirinkus būreliui ar bent dviem vaikams kokioje nors nuošalioje tamsioje vietoje, kad negirdėtų tėvai ir vyresni vaikai, jau nebetikintys tokiomis istorijomis. Šiurpių parodijas, kurių pavyzdžių pateikiame šioje publikacijoje, kuria paaugliai, kadaise, būdami mažesni, patys pasakoję tikrąsias šiurpes, todėl neblogai išmanantys jų siužetus. Veikėjai jose paprastai būna tie patys, kaip ir tikrosiose šiurpėse, panašios ir aprašomos situacijos, bet dažniausiai jos turi netikėtą, linksną ir „laimingą“ pabaigą.

Išsamesni lietuvių šiurpių tyrimai jau yra pradėti. Gražina Kazlauskienė yra aptarusi šio žanro specifiką, siužetus, populiariausius veikėjus¹. Šiurpėms yra artimi ir vaikų burtai, Dovilės Kulakauskienės įvardyti kaip dvaselių kvietimai². Kai kurie šiurpių veikėjai (Pikų dama, juodoji ranka), naudojami daiktai (veidrodis, žvakės), atliekami veiksmai, manyčiau, yra atėję kaip tik iš maginių ritualų.

Šiandien šiurpės yra ne tik gyvai pasakojamos vaikų. Atsiradus virtualaus bendravimo galimybėms, šių istorijų sekimas perkeltas ir į virtualią erdvę. Vaikai ir paaugliai pagal savo interesus kuria įvairius bendraminčių klubus, tad ne viename portale rasime susibūrusius ir šiurpių mėgėjų klubus (kaip antai „Baisių istorijų“ klubas, www.zebra.lt, „Istorijos su šiurpuliukais“, www.blogas.lt); juose vaikai pasakoja šias istorijas, dalijasi įspūdžiais, netgi lenktyniauja, kuris papasakos baisesnę istoriją, kas jų parašys daugiau.

Didžioji dalis čia skelbiamų tekstų yra nurašyti iš interneto publikacijos autorės, kitus surinko Vytauto Didžiojo universiteto studentai. Visa ši medžiaga saugoma Universiteto Etnologijos ir folkloristikos katedros rankraštyne (toliau – VDU ER).

Kadangi dauguma čia publikuojamų šiurpių yra paimta iš interneto, reikėtų trumpai aptarti tokiu būdu pateikiamų pasakojimų ypatumus. Kai kurios šiurpės keliauja iš vieno klubo į kitą (jos kopijuojamos net su tomis pačiomis gramatikos klaidomis), kitos šiek tiek varijuoją – jose skiriasi kai kurios detalės. Paprastai internete skelbiami tekstai būna ilgesni nei pačių vaikų žodžiu pasakojami tekstai. Įspūdis sustiprinamas ir vizualinėmis priemonėmis: tokios istorijos iliustruojamos kraupiais kraujo klanų, žiaurių žmogžudysčių piešiniais, netgi juodą įvaizdį kuriančių gotų nuotraukomis³. Šiurpės rašomos raudoname fone juodomis raidėmis arba – atvirkščiai – juodame fone raudonomis raidėmis.

¹ Gražina Kazlauskienė. Juodoji ranka, arba Šiurpės, *Šiaurės Atėnai*, 1996 lapkr. 16, p. 7; Gražina Skabeikytė. Kodėl dramblio akys raudonos: dabartinio vaikų folkloro ypatumai, *Rubinaitis*, 1998, Nr. 1 (8), p. 13–16, prieiga per internetą: <<http://rubinaitis.lnb.lt/index.php?-1767044335>>, [žiūrėta 2008-09-18].

² Dovilė Kulakauskienė. Pirmoji magijos praktika moksleivių gyvenime: dvaselių kvietimai, *Tautosakos darbai*, 2008, [t.] XXXV, p. 134–150.

³ Žr. <<http://www.blogas.lt/pilkaplyta/210165/istorijossu-siurpuliukais.html>>, <<http://www.blogas.lt/pilkaplyta/215005/ir-vel.html>>, [žiūrėta 2008-09-18].

Kai kurios šiurpės pasakojamos pirmuoju asmeniu – tai kelia didesnę baimę bei įtampą ir istorijas daro dar „tikroviškesnes“. Rašydami šias istorijas, vaikai labai mėgsta daugtaškius, kartais jais baigiamas vos ne kiekvienas sakinys. Toks rašymo stilius – lyg ir kažkokios baimės minties nutylėjimas – istorijas taip pat daro paslaptingesnes ir baugesnes.

Publikacijoje pateikiami populiariausių šiurpių ir jų parodijų pavyzdžiai. Stengtasi parodyti kuo didesnę veikėjų siužetų įvairovę. Tekstai tvarkyti minimaliai: ištaisytos rašybos klaidos, tekstai iš interneto sulietuvinti, koreguota skyryba, patikslinta tiesioginės kalbos gramatinė raiška, pastraipos, kai kur – sakinių ribos, žvaigždutėmis pažymėtos necenzūrinių žodžių raidės.

Laima Anglickienė

ŠIURPĖS

Meškiukas žudikas [1]

Buvo šeima, joje buvo viena mergytė, tėvai ir seneliai. Vieną kartą tėvai mergytei nupirko rudą meškiuką su raudona varlyte (ta, ant kaklo, ne gyvūną). Mergytei labai patiko tas meškiukas, jinai su juo žaidė kasdien daugiau nei po tris valandas.

Po metų mergytei tas žaislas nusibodo, jinai gavo naują kompiuterį, ir, aišku, su žaidimais. Kai rytojus pradėjo aušti, visa šeima išgirdo siaubingą klyksmą. Visiems sustingo kraujas. Nubėgo šeima į senelių kambarį, nes jie jautė, kad garsas sklido iš ten. Ten pamatė daug kraujo ir senelei pradurtą širdį, o senelis liko gyvas. Šeima labai raudėjo ir bijojo. Jie palaidojo senele gražiai ir deramai.

Po septynių dienų, auštant rytui, suskambo telefonas. Senelis atsikėlė nuo lovos, žiovaudamas nuėjo prie telefono, atsiliepė – ir girdėjo keistą gilų kvėpavimą. Jisai padėjo ragelį, atsisuko, norėdamas grįžti į lovą, ir sušaukė. Visa šeima tai išgirdo, nubėgo žemyn laiptais, [pa]matė, kad senelio kūnas ir galva yra atskirai. Šeima išsigando ir paskambino policijai. Policija sakė, kad nieko neišmano ir kad atvažiuos rytoj. Kai atvažiavo – nieko nesuprato. Apieškojo visus namus ir nieko nematė įtartinio. Policija išėjo. Šeima palaidojo senelį.

Savaite po senelio mirties. Rytui auštant, kažkas paskambino į duris. Mama pasakė tėvui, kad eitų pažiūrėt. Tėvas atsikėlė ir nuėjo iki durų. Jisai garsiai sustaugė. Mergytė ir mama nuėjo pažiūrėt, kas vyksta, pamatė tėvą nukirsta galva, be liežuvio ir be akių. Jos pakraupo ir pradėjo raudoti. Jos palaidojo tėvą. Ir šįkart neskambino policijai, nes galvojo, kad tikriausiai ir vėl nieko nesuras.

Dar praėjus savaitei. Rytui auštant pradėjo lyti. Langu buvo atidarytas. Mama ėjo uždaryti langą. Uždariusi atsisuko atgal ir suklykė. Mergytė pabudo, nubėgo kaip greitai jos mažos kojytės gali į mamos kambarį. Mamos rankos, kojos ir galva buvo nutrauktos ir ant krūtinės užrašyta: „Kodėl su manimi nežaidi???!!!“

Mergaitė siaubingai išsigando, pradėjo bėgti iš namo. Bebėgdama atsitrenkė į spintą. Spintos durys atsidarė. Tenai matė meškiuką su kruvinu kirviu rankose.

VDU ER 1500/19

[Meškiukas žudikas 2]

Kartą gyveno brolis ir sesuo. Jie labai mylėjo vienas kitą. Kartą jiems gimtadienio proga padovanojo meškiuką. Jie jo labai nemylėjo: abu jį plėšydavo, draskydavo ir t. t. Kartą brolis ir sesuo nuėjo miegot. Staiga mergaitė išgirdo, kad kažkas jai sako: „Onute, padėk man!“ Mergaitė drebdama nuėjo į svetainę pažiūrėt, kas ten šaukia. Ji pravėrė duris ir pamatė negyvą savo brolių, o šalia jo – meškiuką. Mergaitė taip pat nužudė meškiukas.

Po daug daug metų į tą namą atsikraustė šeimyna: mama, tėtis ir du vaikai – brolis ir sesuo. Kartą vaikai, tvarkydami namą, atrado tą patį meškiuką. Jis buvo visas suplėšytas ir aptaškytas krauju. Kadangi jis buvo labai negražus, vaikai jį išmetė. Buvo labai vėlu, todėl visi nuėjo miegot. Staiga 00.00 val. mergaitė išgirdo, kad kažkas šaukia: „Padėk man!“ Mergaitė nuėjo į salioną pažiūrėt, kas ten šaukia, ir pamatė savo brolio lavoną, o šalia jo – meškiuką. Visa šeima mirė iš baimės.

Taigi tas namas yra užkeiktas, ir kiekviena šeima, atsikrausčiusi į tą namą, mirdavo.

VDU ER 1500/54

[Lėlė žudikė]

Kartą gyveno mažas berniukas. Jis buvo kitoks nei visi berniukai. Jam nepatiko mašinėlės ir ginklai, o jis dievino lėles. Sykį jam mama gimimo dienos proga padovanojo lėlę, ir jis su ja miegojo (ta prasme, apsikabinęs). Kitą dieną jo tėvas mirė. Vaikas dalyvavo laidotuvėse ir vežėsi lėlę. Kai pradėjo užkasinėti tėvą, jis galvoje išgirdo isterišką juoką. Kitą dieną mirė mama, ir atvažiavo policija pasilikti su berniuku dieną. Berniukui atėjus laikui miegoti, jis tvirtai apsikabino lėlę ir miegojo. Naktį, išgirdęs garsus, ir pasislėpė spintoje, palikęs lėlę. Pasižiūrėjo pro praviras duris ir pamatė, kad lėlė žudikė savo liaunais plaukais smaugia vyrus ir juokiasi savo isterišku juoku...

VDU ER 1500/26

Žaislų pintinė

Mažame kaime gyveno šeima: tėtis, mama ir du vaikai – berniukas ir mergaitė. Vieną dieną tėvai susiruošė į kelionę ir prižadėjo vaikams parvežti lauktuvių. Tad vaikai laukė grįžtančių namo tėvų. Po savaitės vaikų namuose suskambo 10 metų senumo telefonas. Berniukas atsiliepė ir nedrąsiai nutęsė: „Klauu-sauu.“ Telefone pasigirdo tėčio balsas – šiek tiek keistokas, bet savas. Jis pranešė, kad jų lėktuvas nu-

sileis oro uoste po 20 min. Vaikai apsidžiaugė, išbėgo į lauką ir ten pamatė pintinėle, pilną žaislų, ir šalia jos raštelį, kuriame buvo užrašyta:

„Mieli vaikučiai, tikiuosi, jums šie žaislai patiks ir su jais jūs nenuobodžiausit. Aš ateisiu pas jus apie 18.00 pažiūrėti, ką veikiate...“

Berniukas nustebo, kas parašė šį laišką, bet jiems terūpėjo žaislai. Mama su tėčiu, praėjus 20 min., negrižo. Jie susirūpino, bet, pradėję žaisti su tais žaisliukais, užsimiršo. Staiga po 15 min. suskambo telefonas. Šį kartą atsiliepė mergaitė. Atsiliepė gan jaunas vyras ir, net nepraėjus kalbėt, prapliupo isteriškai juoktis. Tai tęsėsi apie 3–4 min., paskui juokas nutilo, ir pasigirdo plonas vyro balsas. Jis pasakė, kad nužudė jų tėvus ir dabar ateina į jų namus. Mergaitė mikčiodama tai pasakė broliui. Jie užsirakino duris ir užsivėrė langus. Abu nuėjo prie žaislų. Staiga pasigirdo žingsniai – vis garsesni ir stipresni. Vaikai nežinojo, ką daryti, taigi sėdėjo kambario vidury ir laukė. Staiga suskambo durų skambutis. Vaikai išsigandę pradėjo klykti, ir už jų nugarų atsirado šešėlis. Klyksmai ir ašaros nesiliovė iki paskutinio atokvėpio. Žudikas paskerdė vaikus ir pabėgo iš namų.

Po kiek laiko laikraštis rašė, kad viename name atsilaisvino butas su žaislų pintinėle ir rašteliau:

„Mieli vaikučiai, tikiuosi, jums šie žaislai patiks ir su jais jūs nenuobodžiausit. Aš ateisiu pas jus apie 18.00 pažiūrėti, ką veikiate...“

VDU ER 1500/20

[Žalias gėrimas]

Gyveno mergaitė, kurios mama išvyko į užsienį kelioms mėnesiams. Ir pasakė: „Negerk žalio gėrimo.“ Ji užsinorėjo gerti ir nuėjo į parduotuvę. Ir visi gėrimai buvo atsibodę, ir nusipirko žalią gėrimą. Grįžus namo ir išgėrė tą žalią gėrimą. Išgirdo, kad kažkas stuksena į duris, po to paskambina. Po to pradėjo žaibuoti. Mergaitė labai išsigando ir palindo po stalą. Atsivėrė durys. Ten įlenda žmogus su kauke. Jis surado mergaitę, paguldė ją ant stalo ir nukirto galvą.

VDU ER 1500/67

Mėlyni nagai

Gyveno kartą tokia šeima: mama ir dukrelė, jos gyveno be tėčio. Tai mergaitei buvo 6 metukai. Ir vieną kartą ji nusilakavo savo nagučius sodria mėlyna spalva. Tą dieną mama liepė nueiti jai į turgų nupirkti mėsos. Mergaitė turguje sutiko tokia mėsos pardavėją, kuri klausinėjo, kodėl mergaitė taip nusidažiusi nagučius. Mergaitė atsakė, kad jai taip patinka ir dėl to taip nusidažo. Senoji moteriškė įpyko ir teištare mergaitei: „Tu pasigailėsi, kaip ir tavo šeima, kuri taip blogai tave auklėja.“ Mergaitė namo nebegrižo.

Po poros savaičių mama ėjo pati pirkti mėsos ir, parsinešusi į namus, mėsoje rado mažučius pirštukus, kurių nagučiai buvo nulakuoti sodriai mėlyna spalva.

VDU ER 1500/58

[Juodi kaspiniai]

Kartą gyveno mergaitė, ir jos tėvai turėjo išvažiuoti į Kauną. Ją paliko namuose. Ir paliko juoduosius kaspinus, kurių neleido liesti. Jie išvažiavo, ir mergaitė sumanė pažaisti su tais kaspiniais. Ji žaidė ir pradėjo į juos išpainioti. Staiga išgirdo balsą: „Mergaitė mergaitė, palik šituos juoduosius kaspinus, nes juodoji ranka prie tavo namų!“ Ji nuėjo į rūšį, nes tenai buvo radijas, ir jį išjungė. Pradėjo vėlei žaisti ir išgirdo tik, kad: „Juodoji ranka jau prie tavo durų!“ Ji pradėjo šiek tiek išsigąsti. Tada bandė juoduosius kaspinus nukirpti. Ir vėl išgirdo baisų ir kraupų balsą: „Mergaitė mergaitė, juodoji ranka jau prie tavęs!“ Ji dar labiau išsigando. BU! (Jei šią istoriją pasakosi draugui, „bu“ sakyk [taip], lyg gąsdintum jį. Jis tikrai išsigąs! PABANDYK!)

VDU ER 1500/10

[„Atiduok širdį!“]

Juodame juodame mieste, juodoje juodoje gatvėje, juodame juodame name, juodoje juodoje laiptinėje, juodame juodame bute, juodame juodame kambaryje gyvena žmogus, kuris sako: „Atiduok širdį!“ (Taip sakant, reikia griebti arčiausiai stovinčiam draugui už širdies.)

VDU ER 1500/68

[Žalioji bobutė]

Gyveno tokia šeima jaukiame nuosavame name. Vaikas dažniausiai žaisdavo smėlyne. Vaikas visą dieną buvo vienas. Jo tėvai išvažiavo ir pažadėjo grįžt greit. Berniukas atsisveikino su tėvais ir vėl sėdo į smėlyną. Žaidžia, ir prie jo prieina gyvatė ir sako: „Berniuk berniuk, žalioji bobutė ieško tavo šalies, SLĖPKIS!“ Berniukas nekreipė dėmesio. Ir prie jo staiga vėl pribėga kažkoks keisčiausias gyvūnas ir sako: „Berniuk berniuk, žalioji bobutė surado tą šalį, ieško tavo miesto.“ Berniukas vėl nekreipė dėmesio. Pribėga vėl: „Berniuk berniuk, žalioji bobutė surado tavo miestą, ieško tavo rajono.“ Berniukas, truputį persigandęs, ėjo atgal į namą. Pas berniuką atėjo vėl kažkoks gyvūnas [ir] sako: „Berniuk berniuk, žalioji bobutė surado rajoną, ieško tavo gatvės.“ Berniukas išgirdo apačioj šūkavimą, kad kažkas kažką burbuliuoja. Išsigandęs jis užsiklojo antklodę ant savęs. Ir vėl ateina pas berniuką – bet nebe gyvūnas, o tikras numirėlis – ir sako: „Berniuk berniuk, žalioji bobutė surado tavo gatvę, ieško tavo namo...“ Berniukas pradėjo verkti, skambinti tėvams, bet niekaip negalėjo pajudėti... Ir ateina pati žalioji bobutė: „Štai, radau

tave...“ Tada jį pasmaugė, jį sutrypė. Ir kai grįžo tėvai, rado tik berniuko kraują, kelis griaučius ir žaliosios bobutės pėdsakus...

VDU ER 1500/3

Verkiančio berniuko paveikslas

Kartą gyveno toks berniukas, kuris matė, kaip jo tėvai gyvi sudegė savo namuose. Berniukas buvo išgelbėtas. Ir nuo to laiko jis verkė ir verkė... Kartą vienas dailininkas nusprendė nutapyt verkiančio berniuko paveikslą. Berniukas verkė, o dailininkas piešė. Kai paveikslas buvo nupieštas, dailininkas užsikabino tą paveikslą ant sienos. Po kelių dienų dailininkas grįžo iš darbo ir pamatė, kad visi namai sudegę ir visi daiktai, išskyrus tas paveikslas.

Po poros metų dar viena šeima nusipirko tą paveikslą. Atsitiko tas pats. Ir taip atsitiko su daugeliu šeimų. Iki tada, kai viena šeima pakabino tą paveikslą tuščiam kambariui ir įrėngė stebėjimo kamerą. Naktį 00.00 [val.] jie pamatė, kad staiga paveikslas nusišypojo, ir viskas aplinkui pradėjo degti!!! Taip tęsėsi iki to laiko, kai visi surinko tuos paveikslius ir sudegino. Ir matė, kaip berniuko dvasia išsisklaidė ore. O, beje, berniukas prieš tuos įvykius buvo žuvęs autokatastrofoje...

VDU ER 1500/13

[Paveikslas su balerina]

Mergaitei mama prieš mirtį pasakė, kad niekada nekabintų to paveikslo su balerina be išraiškos ružavame fone kambariui, kuriame miegos. Kadangi mergaitė buvo labai gera ir klausydavo mamos, tai ji prisiekė to nedaryti. Kai mergaitė užaugo ir susilaukė vaikelio (tai buvo mergaitė), tam kūdikiui įrėngė labai gražų ružavos spalvos kambarį. Tada moteris surado tą paveikslą ir pakabino tiesiai virš lovos tai mergaitei – kūdikiui. Moteris naktį miegodama girdi vaiko verkimą. Nuėjusi pažiūrėti, ji mato, kad jos mergytė yra supjaustyta į gabalėlius. Moteris išsigandusi pažiūri į paveikslą – o ten balerina ružava suknele, bet ji šypsojosi. Mama nusprendė šiandien nieko nedaryti su mergaitės kūnu, nes buvo strese. Ji išsigandusi nubėgo miegoti. Miega miega ir po kurio laiko girdi, kad kažkas rėkia. Prabunda, pasižiūri į vyrą – o jis pakartas! Ji nusprendė tą patį. Moteris ryte atsikėlusį nuėjo pažiūrėti to paveikslo ir mato, kad balerina dar labiau šypsosi.

Kitą dieną moteris į darbą nenuėjo. Jai pradėjo skambinti draugai, bendradarbiai, galų gale kaimynai iškviatė policiją. Policija, išlaužusi duris, pamato moterį pakartą ir sukapotą į gabalėlius. Nueina į vaiko kambarį, o ten mato, kad paveiksle balerina juokiasi iki ausų ir apsirengusi juodai (kaip per laidotuves). Balerina išžudė visą šeimą.

VDU ER 1500/59

[Senutė su skarelė]

Kartą gyveno tokia senutė. Ji visada nešiojo skarelę ant galvos ir jos nenusiimdavo. Kai ji gulėjo mirties patalė, pasakė savo kaimynei, kad po jos mirties jokia būdu nenuimtų skarelės. Kaimynė sutiko, tačiau, kai senutė mirė, vis dėlto nuėmė skarelę. Galvoje buvo didelė juoda skylė. Kaimynė išsigando. Pirmą naktį miegant, lygiai 12 valandą atsidarė visi langai ir visos durys. Ji girdi tos mirusios senutės gailų balsą: „Kodėl atrišai man skarelę?“ Kaimynė nekreipė į tai dėmesio. Kitą naktį ji vėl girdi tos senutės balsą. Senutė jau šaukia ant jos ir pyksta už skarelės nurišimą, o kaimynė persigandus galvoja: „O kodėl aš nurišau tą skarelę?..“ Trečią naktį, išgirdusi senutės balsą, kaimynė dingo. Artimieji ją rado spintoje su išplėšta širdimi...

VDU ER 1500/61

Pianinas

Gyveno kartą graži šeima – mama, tėtis ir jų dukrytė. Kartą apie 17–18 val. tėvai mergaitę sako: „Mes išvažiuojam į sodą, mažute. Tu būk gerutė ir padaryk pamoškęs, suvalgyk dar šiltos paliktos sriubos ir apie 20 val. nueik miegoti. Mes grįšim apie 21 val.“ – „Gerai“, – klusniai pakartojo Gretutė (toks buvo mergaitės vardas).

Tėvai išvažiavo, ir Gretutė namie pasiliko viena. Ji ramių ramiausiai nuėjo į virtuvę, pasiėmė padėkliuką, rankšluostėlį ir popierinių servetėlių. Tada į padėkliuką įsidėjo sriubos, braškinio kokteilio, 1 šokoladinę plytelę ir dvi šviežias bandeles su varške. Viską nusinešė į svetainę ir pasidėjo ant arbatinio stalelio. Tada pažiūrėjo į laikrodį virš TV – jis rodė 17.40. Mergaitė įsijungė savo mėgstamiausią filmuką „Teletabiai“ ir atsisėdusi ant sofos pradėjo kramsnoti. Jau sutemo, ir Gretutė pažiūrėjo į laikrodį ir pamatė, jog jau 20.12, ir nubėgo į vonią valytis dantų ir praustis. Vėliau apsilviko naktinukus ir nunešė indus į indų plovimo mašiną ir nuėjo miegoti. Jos snaudimą pažadino tyli pianino melodija. Mergaitė sukluso ir pagalvojo: „Mama su tėčiu jau turbūt grįžo.“ Bet keista tas, kad nei mama, nei tėtis pianinu negroja.

Mergaitė nuėjo į svetainę pažiūrėti, kas ten taip gražiai groja. Bet atėjusi rado ant pianino keturias uždegtas juodas žvakes ir vieną grojantį pianiną. Mergaitė pradėjo visa drebėti ir verkti iš baimės. Ji nubėgo į savo kambarį ir palindo po antklode. Vėliau, pianinui nutilus, mergaitė vėl nubėgo kupina baimės pažiūrėti. Staiga ji sukluso, ir langus aptaškė kraujo lašai...

Grįžę tėvai rado mergaitę negyvą – su perpjauta gerkle ir su visai baltomis akimis. Mergaitę jie palaidojo. Visą kraujuotą, mergaitės krauju [aptašytą] pianiną jie sulaužė ir išmetė į sąvartyną. Tačiau tėvai nežinojo, jog tas pianinas dabar jiems neš tik nelaimės...

VDU ER 1500/4, 1500/12

Fortepijonas

Anglijoje gyvenanti šeima nusprendė nusipirkti namą. Na, atsivertė laikraštį ir pradėjo skaityti: „Dviaukštis namas su baldais ir kitais patogumais.“ „Netinka“, – pagalvojo tėvai, nes jiems reikėjo namo su vaiduokliu, kadangi jie turėjo mažą mergytę, kuriai reikėjo kokio nors draugo, kai tėvai išvyksta į darbą dieną. Ir štai rado skyrių, kuriame buvo visi namai su vaiduokliais, ir išsirinko vieną, kuriame turėjo būti berniukas vaiduokliukas, grojantis fortepijonu.

Šeima įsikėlė gyventi į tą namą, ir jiems tikrai patiko berniukas – jis labai gražiai grodavo fortepijonu, mergaitė puikiai sutarė su berniuku vaiduokliuku, jie dienomis žaisdavo. Bet kartą mergaitė vaiduoklio paprašė išmokyti groti su fortepijonu, ir vaiduokliukas kategoriškai atsisakė. O kai mergaitė norėjo paliesti klavišus, jis jai to [daryti] neleido, tad mergaitė jį apšaukė ir išbėgo į savo kambarį. Naktį visa šeima pabudo nuo graudžios melodijos. Pagalvojo: „Tai berniukas groja.“ Kasnakt tos melodijos tapdavo vis graudesnes, liūdnesnės ir garsesnės, kol vieną naktį tai pavirto padrikais garsais, fortepijono trankymu. Neiškentęs tėvas nuėjo į apačią, kur stovėjo fortepijonas, bet prie fortepijono jis nematė vaiduoklio. Pagalvojo, kad jis nusprendė neberodyti savo žmogiško pavidalo, tad apšaukė jį, bet fortepijono daužymas nenutilo... Tėvas nusprendė užmesti paklodę ant fortepijono, kad išvystų, kur įsitaisęs vaiduoklis, bet paklodė gražiai nukrito ant žemės... Tada jis pamojavo su ranka ore, bet nieko neužkliuvo. Įsiutęs jis uždarė fortepijoną, ir muzika nutilo...

Atsikėlė rytą mergaitė ir pradėjo vaikštinėti po namus. Atėjusi į virtuvę, rado garuojančius pusryčius ir pagalvojo, kad mama jau išėjus į darbą. Pavalgius užsuko į tėčio kabinetą, bet ten jo neberado ir pamanė, kad turbūt jis anksčiau išlėkė į darbą. Bet ir atėjus vakarui tėčio nebuvo. Mama su dukrele nieko nepagalvojo, nes jis dažnai išvažiuodavo į komandiruotes. Naktį mergaitė atsigulė pas mamą į lovą ir užmigo. Bet neilgai jai teko mėgautis saldžiu miegu. Ją pažadino tas pats fortepijono trankymas. Mama nuėjo pažiūrėti, kas daros, ir apraminti vaiduokliuko. Rytę pabudusi mergaitė nubėgo į virtuvę, bet joje ji nerado nei mamos, nei pusryčių, tėčio taip pat nebuvo... Vakare negrižo nei mama, nei tėtis. Mergaitė nuėjo miegot. Naktį pabudo nuo baisaus fortepijono trankymo, susinervinusi nulipo į apačią ir pradėjo šaukti ant vaiduokliuko, nors ir nematė jo grojančio. Kadangi jis jai neatsakė, ji užmetė paklodę ant tos vietos, kur turėjo sėdėti vaiduokliukas, bet paklodė dailiai nukrito ant žemės... Mergaitė nuėjo ir atidarė fortepijoną. Ir toje vietoje, kur turėjo būti stygos, ji pamatė gulinčius negyvus jos tėvus... Mergaitė sukliko, o kai atsisuko bėgti, tarpduryje pamatė stovintį berniuką. Ji pradėjo klausti: „Kodėl? Kodėl?“ O jis jai teatsakė: „Tai ne aš, tai fortepijonas. Ir jis mane pražudė, o tavęs laukia toks pat likimas, kaip ir mano...“

Kitą dieną išėjęs laikraštis rašė: „Parduodamas namas su trim vaiduokliais: berniuku, mergaite ir fortepijonu.“

Tą namą nusipirkusi šeima irgi nesuprato, kad fortepijonas irgi dvasia, tik kad piktoji...

VDU ER 1500/24

Juodas pianinas

Gyveno viena 12-ametė mergaitė. Ji labai mėgo muzikuoti, lankė muzikos mokyklą ir nusprendė nusipirkti pianiną. Mergaitė savo sumanymu pasidalijo su savo mama. Mama sutiko, bet pasakė: „Tik nepirk juodo pianino.“

Mergaitė nieko nepasakė, tik išlėkė į instrumentų parduotuvę. Parduotuvėje buvo įvairiausių spalvų pianinų – ir baltų, ir rudų, bet gražiausi juodi. Ji ir užsisakė juodą pianiną. Po kelių dienų Rūtai (toks buvo mergaitės vardas) pristatė į namus pianiną. Mama pamatė, kad tas pianinas juodas, tačiau nieko nesakė ir nebarė Rūtos. Buvo prasidėjusi nauja savaitė, o trečiadienį, kai Rūtos mama grįžo iš darbo, išgirdo keistą garsą – lyg kažkas laikytų prispaudęs klavišą. Mama pamanė, jog kažkas užsikirto pianino viduje. Mama atidarė pianino dangtį ir pamatė lygiai stygomis supjaustytą Rūtą.

VDU ER 1500/39, 1500/57

[Paslaptingas telefono skambutis 1]

Buvo dvi merginos – Klaudija ir Airini. Jos buvo studentės. Gyveno 3 kambarių bute ir buvo geros, stropios ir pajuokaujančios. Vieną dieną po mokslų (tai buvo penktadienis) Klaudija skuba į diskoteką.

– Kur skubi? – klausia Airini.

– Einu į diskoteką. Gal nori kartu? – paklausė Klaudija.

– O kur ji bus?

– „Safari“ klube.

– Na, gerai, eisiu, bet tu turėsi palaukti!

Merginos išskubėjo į diskoteką. Bet Klaudija pamiršo užrakinti duris.

Po diskotekos merginos nuėjo pas draugužę. Ten linksmi leidžia laiką, bet staiga Airinei suskamba telefonas.

– Nepažįstamas numeris, ar atsiliiepti? – klausia Airini.

– Atsiliiepk, gal ten koks tavo draugas.

Airinė atsiliiepė, o per ragelį keistas balsas:

– Aš pas jus namie, ateikite! Cha cha cha cha!

– Kažkoks asilas sako, kad jis pas mus namie!

– Negali būti, jis meluoja!

Merginos grįžo namo. Spaudžia rankenėlę. Ir durys atsidaro. Jos lėtai įeina į vidų, nori įjungti elektrą, bet ji neįsijungia.

– Klaudija, čia ne juokai! – išsigandusi taria Airini.

– Čia tikrai ne juokai. Bėkime iš buto!

Merginos buvo netoli durų, bet nespėjo iki jų nubėgti. Kažkas pakišo lazda po kojomis, kad jos nugriūtų, ir jas nusitempė į kitą kambarį. Jos dingo.

Atėjo pirmadienis, reikėjo eiti į pamokas. Bet jų mokykloje nebuvo. Mokytojos skambino joms į telefonus – niekas neatsiliiepė. Kitą dieną policija išlaužė duris ir įėjo vidun. Visuose kambariuose buvo pritaškyta kraują. Policininkai, nuėję į svetainę, rado merginas gulinčias negyvas – su nulupta oda, supjaustytomis venomis.

Per laidotuves atėjo daug žmonių. Tarp jų buvo ir ta draugė, kuri buvo kartu, kai skambino Airinai. Ji pasakė:

– Aš ir galvojau, kad iš to nieko gero nebus.

Merginas palaidojo. O žudiko vis dar ieško.

VDU ER 1500/11

[Paslaptingas telefono skambutis 2]

Rūtos tėvai išvažiavo keliom dienom į Palangą. Taigi Rūta apsidžiaugusi pasikvietė savo draugę Eglę. Jos šoko, dainavo, kvailiojo ir t. t. Atėjo vakaras. Draugės kalbėjosi. Taip kalbantis tema pakrypo apie baisias istorijas. Taip besikalbant, joms pačioms buvo nejauku. Suskambo telefonas.

– Ei... Rūta, tu neatsiliepsi?

– Ką? Ai, jo.... aišku.

Rūtai buvo kažkaip baisu. Net pati nežinojo kodėl.

– Alio! Aliooo!

Ji padėjo telefoną.

– Tai kas skambino?

– Ką aš žinau, niekas nekalbėjo. Tikriausiai ne ten pataikė. Aš einu paimsiu ko nors užkąst, ok[ej]?

– Aha, gerai.

Rūta nulipo laiptais žemyn. Priėjo prie šaldytuvo. Bet kažkas pro ją prabėgo. Gal jai pasigirdo?

– Egle, čia tu?

Ji pagalvojo, jog jai tiesiog pasigirdo. Bet ji pamatė atidarytą langą. Rūta labai nustebo. Priėjo prie lango ir jį uždarė. Suskambo telefonas.

– Alio!

– Aš viršuj.

– Egle, čia tu? Kas čia kalba?

Rūta išsigando. Ji užlipo laiptais į antrą aukštą. Ji išgirdo bildesį iš šalia esančio kambario. Ji priėjo prie to kambario labai išsigandusi. Atidarė duris... aaaaaaaa-aaaaa!!!!!!

Grįžo tėvai. Įėjo į namus.

– Rūta, mes jau grįžom! – šaukė Rūtos mama.

Ji užlipo į antrą aukštą, įėjo į savo dukros kambarį ir ten pamatė negyvą savo dukrą ir jos draugę.

VDU ER 1500/51

[Niekada negalima nieko keisti]

Vieną kartą gyveno mergina. Jai buvo apie 20 metų, ji gyveno bute. Kiekviena diena buvo tokia pati. Ji ėjo mokytis, į darbą ir namo. Štai vieną kartą ji nusprendė tai

pakeisti, pasiėmė laisvadienį, nuėjo į baseiną ir staiga sutiko vyrą. Jis buvo gražus ir pakvietė ją į kavinę. Kai ji parvyko namo, ji džiaugėsi pokyčiais, nauja pažintimi. Iš to džiaugsmo ji išsikepė sau pyragą, staiga: dzin! dzin! – skambutis į duris.

– Labas, brangioji, gal paskolintum man stiklinę cukraus? Šiandien penktadienis, o aš penktadieniais visada kepu blynelius, – tai buvo merginos storoji kaimynė.

– Gerai, žinote, šiandien pakeičiau savo dienotvarkę. Patariu tai daryti ir jums.

– NE, NIEKADA! NEGALIMA ŠITO KEISTI!!!!!! Oi, atsiprašau, aš niekada nešaukiu. Ačiū už cukrų, atia!

Kaimynė atrodė labai išsigandusi po merginos (tegul ji būna Lina) žodžių, kad ši pakeitė dienotvarkę. Lina grįžo į savo virtuvę. Ten stovėjo jos naujas draugas. Jis stovėjo – bet ne ant grindų, o ant lubų! Lina bandė bėgti, bet jis užstojo jai kelią. Jis buvo su peiliu, laikė jį šalia jos kaklo.

– Prašau labai, nežudyk manęs, kodėl tai darai? – klausė jo mergina.

– Nebijok, tau neskaudės! Dabar žinosi, kad nevalia keisti dienotvarkės!!! Niekada!

Jis ją nužudė, o po to pasakė:

– Vienu mažiau. Dabar tik turiu nužudyti jos storulę kaimynę – ji juk nekada nešaukia, o šiandien tai padarė. Ech, kaip aš myliu savo darbą...

VDU ER 1500/62

[„Tu būsi kitas!!!“]

Atėjo pavasaris, saulė švietė, buvo nuostabu. Ant vieno piliakalnio stovėjo namas, nuostabi rezidencija. Už jos buvo senos kapinės, kur jau niekas nieko nelaidojo. Į namus atsikraustė nauja šeimyna: ponas Petras, jo žmona Andželika, vaikai Sara ir Graghamas. Viskas buvo normalu, bet po mėnesio pradėjo dėtis keisti dalykai. Motina virtuvėje rasdavo išbarstytus makaronus, nesurasdavo savo kosmetikų. Vieną naktį į tėvo kambarį įėjo Graghamas, visas drebantįs ir perbalęs, pasakė, kad jo kambaryje pažadino jį kažkokia mergaitė, prašanti pagalbos. Tėvai nuėjo pasižiūrėti, kas ten, bet nieko nerado. Visa tai pasikartojo dar kelis kartus. Po savaitės, kai viskas tęsėsi, tėvas nusprendė eiti miegoti į sūnaus kambarį ir įsitikinti, ar tai tiesa. Naktį jį pažadino vaiko verksmas. Staiga jis pamatė verkiančią atsiklaupusią mergaitę. „Prašau, padėkite man!“ – savo veido ji nerodė. „Bet kaip?“ – „Ištraukite man peilį iš veido!!!“ Ji parodė savo veidą, kuriame styrojo peilis, iš žaizdos liejosi kraujas. Tėvas pasišlykštėjo ir atsigrėžė, tada mergaitė atsistojo ir išsidraikė ore...

Ryte tėvas nuvažiavo pas miesto istoriką, ir jis jam papasakojo, kad tame name buvo užmušta moteris. Vienu kirčiu į galvą žudikas ją iš karto nužudė, bet jis ją visą laiką badė, badė, badė! Deja, žudiko niekados nerado... Tėvas, visas išgašdintas, greitai atlėkė namo, kad pasiimtų šeimą. Kai įėjo į namą, niekas nepasirodė, jis įėjo į virtuvę ir pamatė, kad visa šeima užbadyta. Visur buvo kraujas, jis liejosi iš žaizdų, jo buvo visur. O ant sienos krauju buvo parašyta: „TU BŪSI KITAS!!!“

VDU ER 1500/14

[Paslaptingi žingsniai]

Sako, kad čia tikrovė... Nors, ką čia žinai... Vienu žodžiu, pasakojau.

Kartą dvi geros draugės, Agnė ir Loreta, nuėjo į diskoteką. Atėjo vakaras ir merginos nusprendė grįžti namo. Loretos namai buvo visai netoli, o Agnės daug toliau. Jos namas buvo visai šalia kapinių. Aišku, jai buvo baisu grįžti namo.

Agnė eina taku ir girdi, kad už jos kažkas eina. Ji atsisuko, bet nieko už savęs nematė. Ji pagalvojo, kad jai pasigirdo, ir toliau eina. Agnė vėl išgirdo žingsnius, ir tada ji jau išsigandusi pradėjo bėgti. Bet Agnė girdi, kad už jos irgi kažkas bėga. Ji jau labai išsigando. Ji labai pavargusi sustojo ir išgirdo labai keistus garsus. Agnė pradėjo bėgti. Bet vėl pasigirdo keisti garsai, ir ji pradėjo verkti. Bet ji apsidžiaugė, nes jau pamatė savo namus. Ji pribėgo prie durų ir beldžiasi. Bet niekas neatidaro durų, o tuo metu pasigirdo žingsniai, ir mergina pradėjo cypiti. Išgirdusi Agnės mama, kad kažkas beldžiasi į duris, ji jas atidariusi pamatė savo dukrą negyvą prie durų.

Dar iki šiol policininkai neišsiaiškino, kaip Agnė mirė...

VDU ER 1500/52

[Šešėlis]

Kartą gyveno moteris su dukra. Mergaitės tėtis mirė keistom aplinkybėm. Mergaitė norėjo išsiaiškinti, kas nutiko tėčiui. Tačiau kad ir kiek beklaustų mamos, nieko neišpešdavo, išskyrus tiek, kad mama pasakydavo: „Meilute, tu nieko nesuprasi.“

Taigi mergaitė ėjo gatve ir pamatė keistą šešėlį. Iš pradžių ji manė, kad tai šešėlis, kuris slinko gatve. Mergaitė išsigando ir pabėgo. Viską pasakė mamai, o ši keistai sunerimo, bet nieko nesakė. Naktį mergaitė pabudo nuo mamos riksmo. Išsigandusi ji pasislėpė po kaldra. Pajuto keistą šaltį ir pradėjo klykt. Deja, buvo per vėlu. Po kelių dienų kaimynai aptiko jų lavonus ir raštelį: „Aš grįšiu.“

VDU ER 1500/53

[Juodas maišas]

Kartą sename name... Mes įėjome į vidų. Ten pamatėme juodą maišą. Ir sumąstėm pažiūrėti, kas ten yra. Mano draugė priėjo prie jo. Atidarė – ir greit išbėgo šaukdama. Na, aš ir priėjau. O ten buvo labai žiaurus vaizdas. Ten buvo mažas vaikelis. Be kojyčių, be rankų... O vietoj jų šuns kojos. Jo akys buvo užsiūtos. Tokį vaizdą pamačiusi ir aš išbėgau. Bet kita mano draugė, ištikta šoko, liko ten. Ji šaukėsi pagalbos. Bet ir mes žiauriai bijojom eiti atgal. Ta draugė, kuri pirmoji išbėgo, apsiverkė. Mes girdėjome vis tylesnį paliktos draugės balsą. Ir po kiek laiko ji nutilo. Stojų mirtina tylą.

Pagalvojom, kad draugė taip baisiai pajuokavo, nes pamatėme ją ateinančią. Bet smarkiai klydom: ji tikrai neiškrėtė mums pokšto. Ji atlėkė visa kruvina. Jos akys buvo taip pat užsiūtos. Palaidinė visa murzina ir kraujuota. Ji nebeturėjo pirštų. Visas

jos kūnas buvo žiauriai sumaitotas. Iš venos bėgo kraujas. Ji rėkė ir su panieka žiūrėjo į mus. O mes buvom prikaustytos vietoje. Kai ji nugriuvo, mes bėgte nubėgome namo. Susitarėm nieko nesakyti.

Kitą dieną atsikėlėm ir pagalvojom, kad tai tik baisus sapnas. Nuėjome pas „mirusią“ draugę. Bet jos namas buvo apleistas, atrodė, kad niekas niekada čia nebūtų gyvenęs. Visą dieną mes abi tylėjom. Ir vakare, kai grįžau, pamačiau krauju užrašyta ant mano kambario sienos: „Kodėl mane palikai?“, „Tavęs lauks tas pats!“ ir panašius užrašus.

Nuo tos dienos ji man iki šiol vaidenasi. Ji kruvina šaukiasi pagalbos. Ir visada yra toks jausmas, kad ji stovi man už nugaros...

VDU ER 1500/50

Vargšė mergaitė!

Aš girdėjau tokią vieną istoriją, kad daugiabučiame name gyveno graži šeima: mama, tėtis ir jų maža dukrelė. Vieną kartą į jų namą atsikraustė sutuoktiniai, abu gerbiami gydytojai. Jie turėjo šuniuką. Ta mergaitė mėgo su šuniuku žaisti. Ir vieną dieną mergaitė dingo. Mergaitės tėvai ėmė nuolat girdėti įvairius garsus (inkštimą, cypimą ir t. t.), kurie sklido iš gydytojų buto. Taip pat sklido bjaurus kvapas. Tėtis paklausė naujųjų kaimynų, kas darosi. Jie paaiškino, kad jų šuniukas vonioj uždarytas. Po kelių dienų policija, beieškodama dingusios mergaitės, įsibrovė ir į gydytojų butą. Atidarę vonios duris, jie rado mergaitę, kuriai buvo uždėtas pavadėlis, nupjautos pėdos, delnai ir liežuvis. Ji gulėjo ant žemės ir inkštė.

Prirašyta pastaba. Man sakė, kad tai nutiko iš tikrųjų, bet aš netikiu... Kažkas panašią [istoriją] jau rašė, bet ne tokią, ar kitam baisių istorijų klube, neatsimenu!!!

VDU ER 1500/40

[„Žmonės irgi moka laižyti“]

Jauna moteris gyveno viena nuomajamame bute. Ji turėjo šunį, kuris miegodavo ant grindų prie jos lovos. Kartą vidury nakties ją pažadino keistas garsas. Ji sunerimo, ištiesė ranką šuns link. Tas lyžtelėjo ją, ir nusiraminsi moteris vėl užmigo.

Kitą rytą ji rado šunį perpjauta gerkle pakartą vonioje. Keistasis garsas, pažadinęs ją naktį, buvo šuns kraujo lašelių teškėjimas ant vonios grindų. Prie lovos, šuns miegojimo vietoje, buvo paliktas raštelis: „Žmonės irgi moka laižyti.“

VDU ER 1500/16, 1500/55

[Namelis su veidrodžiu]

Gyveno kartą trys vaikai: Karolis, Julija, Saulė. Kartą jie rado namelį, kuris buvo senas senas. Jis buvo tuštut tuštutėlis. Įėjo vaikai vidun, įlipę į antrą aukštą, rado

dulkiną veidrodį. Jie sumanė nusipiešti ranką juodai ir pridėti prie veidrodžio. Taip ir padarė. Po to grįžo namo. Julija, grįžusi namo, 12 h nakties eidama miegoti išgirdo baisų murmėjimą. Tai buvo jos miegančios močiutės keisti murmesiai. Ji išsigando. Po to Karolio namuose išniro tas pats baisyus veidrodis, kuriame buvo išlindusi baisioji Pikų dama. Saulės lovoje pasirodė žiurkė. Ji taip pat persigando. Kitą dieną susitikę vaikai pasipasakojo, kas juos išgąsdino. Nuėjo į tą patį namelį. Jie susimąstė, kad tai tos rankos darbas (Pikų damos) ir nusprendė nuvalyti tą ranką nuo veidrodžio. Bet, įėję į namelį, išgirdo klyksmą (tai buvo antram aukšte). Saulė, Julija ir Karolis įlipo laiptais viršun. Buvo tuščia. Siaubas!!! Dingo veidrodis!!! Nuo to laiko niekas tų vaikų ir nebematė. Jie dingo tame name...

VDU ER 1500/56.

[Velnias Kūčių vakarą]

Vieną Kūčių vakarą visa šeima susėdo prie stalo. Jie pavalgė vakarienę. Vyras išėjo į garažą, moterys plauti indų, sesės išėjo burtis, o du broliaiėjo į tvartą ir pamatė, kad iš karvės išlindo velnias. Jie labai išsigando ir nubėgo namo. Seserys būrėsi. Nubėgo pas tėvus – jie išžudyti. Tada atėjo seserys ir pamatė, kad tėvai negyvi. Jos labai išsigando. Staiga vėl pasirodė velnias. Jis nusitempė seseris ant aukšto ir jas išžudė. O berniukai žiūrėjo, kaip velnias valgė jų tėvus ir seseris. Jie pradėjo labai verkti, nes gailėjo tėvų. Velnias išgirdo, kaip jie verkia, ir sučiupo vieną berniuką. Kitas berniukas pasislėpė po stalu. Pagalvojęs, kad ir jam gali taip baigtis, staiga pribėgo prie durų, atidarė jas ir ėmė bėgti. Jis bėgo tamsiu tamsiu mišku, o velnias jį vijosi. Staiga jis už kažko užkliuvo ir pargriuvo. Velnias buvo jau labai arti. Jis greit atsikėlė ir vėl bėgo, o velnias vijosi. Berniukas vėl užkliuvo – ir vėl pargriuvo, o velnias jau labai arti... Velnias būtų pranykęs, jei išauštų rytas, bet nepranyko, nes dar buvo [ne] rytas. Berniukas vėl atsikėlė, jis bėgo, o velnias vis arčiau ir arčiau – capt! (Greitai reikia griebti draugą, kad išsigąstų.)

VDU ER 1481/37

[Gražioji Ana]

Sename Jorkšyro grafystės dvare gyveno gražuolė Ana. Paslaptina liga užpuolė merginą pačiame žydėjime... Gulėdama mirties patale, ji prisaikdino savo seseris ir senąją šventiką, kad pasirūpintų, jog po mirties jos galva būtų atskirta nuo kūno ir amžiams liktų saugoma name. Žinoma, seserys net nemanė taip elgtis. Pagalvojusios, kad Anai pasimaišė protelis, jos sutiko su keistu reikalavimu (aišku, jos Aną apgavo). Po mirties mergina buvo palaidota šeimyniniame rūsyje po rožynu. Gedulo dienomis dvare buvo ramu. Tačiau vieną naktį namų sienas sudrebino kraupus vaitojimas. Visi name nakvoję vyriškiai pašoko iš miegų ir čiupo už ginklų – tuoj bus nutildytas akiplėša ramybės drumstėjas! Kokia nuostaba visus apėmė, kai įsilaužėlio taip niekas ir nerado.

Šiurpą keliančios raudos kartojosi kasnakt, mėnuo po mėnesio. Seserys pradėjo įtarti kažką negero. Jos nuskubėjo pasitarti su senuoju šventiku. Išmintingas žmogus prisiminė neįvykdytą paskutinį gražuolės Anos norą ir patarė atidaryti karstą.

Procesija su fakelais nusileido į šaltą, tamsų rūšį. Vos ne vos pavyko atkelti sunkų karsto dangtį. Visi sustingo iš siaubo, pamatę, kad Ana pati įvykdė savo norą – jos galva gulėjo šalia kūno... Tiesą sakant, tai jau buvo nebe galva, o kaukolė, tuščiomis akiduobėmis priekaištingai žiūrinti į ramybės drumstėjus... Atrodė, jog ji prašyte prašėsi išleidžiama iš ankšto karsto. Seserys, pavėluotai prisiminusios savo pažadą, paėmė kaukolę ir pagarbiai padėjo ant stalo.

Daugybę metų kraupus praeities prisiminimas stovėjo savo vietoje. Dvare vėl viešpatavo ramybė, niekas nedrumstė nakties poilsio. Tik sykį naujoji tarnaitė nusprendė atsikratyti jai siaubą kėlusios kaukolės. Pro namus kaip tik važiavo kopūstų pilnas arklių traukiamas vežimas. Moteriškė greitai švystelėjo rankas tiesiog deginusi nešulį. Ir tuo metu nutiko keistas dalykas – arkliai sustojo lyg įbesti. Nepadėjo nei jokie raginimai, nei skaudūs botago kirčiai. Išgirdęs triukšmą, pasirodė namo šeimininkas. Sutrikusi tarnaitė jam prisipažino, ką padariusi. Įpykęs vyriškis įsakė moteriškei tuoj pat nunešti kaukolę į vietą, tačiau baimės apimta ji pati negalėjo pajudėti iš vietos. Po šio tokio šurmulio ir susistumdymo kaukolė vėl grįžo į savo senąją vietą. Turbūt nereikia nei sakyti, kad vežimas tuoj pat pajudėjo.

Po daugelio metų pasikeitė namo šeimininkai. Naujieji gyventojai tuoj pat sumanė atsikratyti šiurpaus palikimo ir užkasė kaukolę sode. Visą naktį dvaro apylinkės šiurpo nuo klaikių dejonių ir aimanų. Ryte sodas atrodė kaip nusiaubtas šalnos. Senasis liokajus tuoj pat iškasė kaukolę ir, neprašęs niekieno leidimo, parnešė į namus. Ko gero, ji ir dabar ten tebestovi – niekas daugiau nedrįso išprašyti Anos iš jos pačios namų.

VDU ER 1450/64, 1500/6

„...blogis valdo šį pasaulį“

Viena mergaitė sumanė kviestis dvasias, kad, tipo, pasikalbėt su savo mirusia mama. Iš kažkur buvo nugirdusi, kad reikia turėt savo ūgio veidrodį, lūpų dažų ir reikia išsirengt nuogai, ir tai daryti reikia naktį lygiai 12 h. Išvis ant kūno nieko neturėti – nei plaukų gumyčių, nei grandinėlių.

Ji taip ir padarė. Atsistojo prieš veidrodį visiškai plika. Tik viena bėda – pamiršo grandinėlę nusiimti.

Kitą rytą tėvas ją rado pasmaugtą su ta grandinėle, o ant veidrodžio lūpdažiu užrašyta: „Atleisk, dukrele, blogis valdo šį pasaulį.“

VDU ER 1500/15, 1500/25

ŠIURPIŲ PARODIJOS

[Pikų dama]

Vasaros vidurys. Vakaras. Sėdėjome su draugu kieme. Gliaudėme saulėgrąžas ir šnekėjome apie nieką. Taip besišnekant tema pakrypo apie visiems gerai žinomą Pikų damą. Išsipasakojome istorijas ir nutarėme pabandyti... Nuėjome pas draugą namo. Jo tėvai buvo išvykę savaitei į Palangą, todėl mums niekas negalėjo sumaišyti. Dar paėmėm alaus, čipsų. Na, tiesiog manėme, kad tai užtruks 5 minutes, ir paskui eisime žiūrėti kokio filmo.

Užlipom į 3 aukštą ir iškart viską pradėjome. Susiradome žvakę, šiek tiek didesnę veidrodį (apie 1 m ant 0,5 m). Radom tėvo lievą odekoloną (na, girdėjom, kad reikia apipilti odekolonu veidrodį) ir pradėjome seansą. Pastatėme veidrodį prie sienos, apšlakstėme odekolonu, bet taip, kad mažai tikrai nebūtų. Užsižiebėm žvakę ir pradėjom kviesti Pikų damą: „Pikų dama, pasirodyk! Pikų dama pasirodyk! Pikų dama, pasirodyk!“ Trečia kartą ištarus burtąžodį, gretimame kambaryje užgirdom kažką barškant. Susižvalgėm su draugu ir nuvarėm į tą kambarį, iš kur sklido garsas. Žiūrim – ant lovos sėdi moteris. Visa juodai apsirengus, galvą irgi apsigaubusi su juoda skara. Draugas paklausė: „Ką tu čia na*** darai? Iš kur tu čia atsiradai?!“ Ji pakėlė galvą. O veidas toks visas kaip per siaubo filmą. Atsistojo ir pradėjo po truputį eiti link mūsų. „E, daune, iš kurio durnyno pabėgai? – tariau aš. – Paskambinsim, kad pasiimtų.“ O ji nei žodžio netarus sėlino artyn. Mane pradėjo šiurpas biškį kratyt, bet draugas pasigavo ją už pakarpos ir nuvilko link durų. Išspyrė pro duris ir surėkė: „B****, žertva, kad daugiau nematyčiau arti savo namų!“ Trenkė durimis ir atsisuko į mane. „Kaip ji čia pateko?“ – paklausė. „Ką aš žinau... Gal buvai durų neužrakinęs?“ – atsakiau. Nu, ir nuėjom vėl prie veidrodžio. Pakartojom seansą ir girdim – vėl kambaryje kažkas subaladojo. Susižvalgėm. Nueinam į kambarį – nieko... Tuščia. „Nu va, – galvojam, – gliucina jau per tą jo**** bobą.“ Tik girdim: spintoje kažkas krebžda. Atidarom duris – vėl ta pati. Susinervavom niv*****. Pradėjau rėkti ant jos: „Girdi tu! Kaip tu čia atsirandi? Slaptas įėjimas koks yra, što li?“ O ji be žodžių vėl ištiesė rankas ir, pagavusi draugą už kaklo, pradėjo smaugti. Galvoju: „Čia ne šiaip durnė. Čia maniakė.“ Aš jai iš viršaus su savo ranka per jos rankas šnai tik! „Paleisk jį, nelaboji!“ – surėkiau. O jos rankos tekšt ant žemės ir nukrito. Pasižiūrėjom su draugu vienas į kitą, į ją, į rankas, vėl vienas į kitą. Ji pasižiūrėjo į rankas, į pečius, į mus. Pastovėjom dar truputį. Griebėm jos protezus ir pradėjom daužyti per galvą. „Kad daugiau čia nesirodytum! Kitą kartą ir kojos protezais uždaužysim!“ Vėl išmetėm pro duris. „Kas jai yra?“ – paklausiau draugo. „A ką tu manęs klausi?!“ Įdomi kažkokia. Ir kaip ji čia atsiranda? Apžiūrėjom kambarį. Neradom jokių plyšių, pro kurį galėtų patekti svetimi. „Nu, pzdc...“ – pagalvojom abu ir vėl nuėjom prie veidrodžio. „Turbūt per tą ožką neišei- na nieko čia mums“, – pasakė draugas. Nu gal, bet galim dar pabandyt. Ir vėl pakar-

tojom ceremoniją. Tik žiūrim vienu metu – ta pati boba iš veidrodžio lenda. „A-a-a-a-a!“ – pradėjom rėkt. „Pzdc... – galvojam, – dabar tai papuolėm.“ Pradėjom spardyt iš kojos, kad lįstų atgal, bet ji pagavo mano koją ir pradėjo tempti į vidų. Aš pagavau draugą už rankos. Jis pradėjo mane tempti atgal. Galiausiai taip išsitempiau, kad su antra koja nebesiekiau žemės, tad pradėjau spardyt jai į ranką, kad paleistų. O ji švystelėjo mano koją į šoną ir pradėjo vėl lįst laukan. Tada pastebėjau, kaip draugas griebė mamos vazoną ir tarkšt jai per galvą. Nu, ji ir iškrito iš veidrodžio. Be plionkės... Pakėlėm ją dviese ir švystelėjom atgal į veidrodį. Bet tai kur tau... Sudaužėm veidrodį, o ta liko kraujuot. Galvojam: „Ką daryt?“ Užrašėm ant popieriaus lapo: „Teta iš Amerikos“, pervėrėm lapą su virvele ir užkabinom jai ant kaklo. Nunešėm į 5 aukštą, paguldėm prie kaimyno durų, paskambinom į duris ir pabėgom namo. Nu, seansų jau nebeatlikinėjom. Tiesiog bandėm aptarti, kaip čia kas buvo dabar...

Kitą rytą sutikom draugą iš to pačio namo. Sakė, kad pas vienus kaimynus atvyko teta iš Amerikos, ir kaimynų visa šeima išvyko pas ją. Ilgam...

VDU ER 1500/17

Gerai, kad buvo tik...

Kartą naktį niekaip negalėjau užmigti, nes kažką girdėjau, kaip spintoj krebždėjo. Pasiėmiau iš po pagalvės ausines ir šiaip ne taip užmigau. Atsikėlus rytą sukaupiau drąsą ir atidariau spintą. Ten radau... nudvėsusią mažą pelytę.

VDU ER 1500/32

2 broliai

Kartą gyveno 2 broliai panašaus amžiaus. Jie labai norėjo pamatyti, kaip jie atrodys karste mirę. Taigi jie nusipirko karstą, gėles, žvakes ir tai, ko dar reikia laido-tuvėms. Pakvietė fotografą. Jis fotografavo. Staiga brolis pasakė: „Ei tu, brolau, jau kelkis, aš irgi noriu.“

Kai tai pasakė, fotografas nieko nesuprato, bet kai pamatė, kad lavonas kyla iš karsto, jis persigandęs mirė vietoj...

VDU ER 1500/38, 1500/60

Istorija apie Imką (labai žiauri ir kraupi)

Vakare – prie kapinių vartų – sako:

– Imk.

– Ne-a, – atsako, – neimsiu.

– Privalai imti.

– Neimsiu, gali pamiršti.

– Paimsi, ir dar šį vakarą, kitaip daugiau neduosiu.

– Bergždžios pastangos – neimsiu.

– Imk, turi imti, baigiasi kantrybė.

– Neimsiu, daryk ką nori.

Tada Imkas išsitraukia du skalbinių segtukus ir užspaudžia Neimkui nosį. Neimkas konvulsijose „atiduoda galus“ prie baisių kapinių vartų.

VDU ER 1500/46

[Rūsyje]

Vieną kartą gyveno tokia šeima. Mama sumanė iškepti pyragą. Bet pažiūrėjo – ogi uogienės nėra. Ir pasiuntė vyrą, kad nueitų į rūsį uogienės atnešti. Pusvalandis, valanda – kaip nėra, taip nėra vyro. Tada nusiuntė močiutę. Pusvalandis, vėl valanda praėjo. [Kaip] nėra, taip nėra. Tada nusiuntė sūnų. Jis irgi išėjo ir negrįžo. Tada mama pasiryžo eiti pati. Eina, lipa visa bijodama rūsį. Atidaro rūsio duris. Ogi žiūri – visi susėdę uogienę valgo.

VDU ER 1450/119

[Paslaptingas kapsėjimas]

Vieną kartą gyveno šeima. Jie nuėjo miegoti. Ir močiutė kažką išgirdo kapsint virtuvėje. Jai pasirodė, kad tai kraujas [kapsi]. Ji išėjo. Valanda, dvi – negrįžta. Tada sumanė nueiti mama. Ji taip pat išėjo. Ir jos taip pat nesulaukė. Išėjo tada vyras. Valanda, dvi – vėl, vėl jis neateina. Tada drebėdamas eina sūnus. Eina koridorium, atidaro virtuvės duris. Ogi žiūri – visi susėdę trūkusius vamzdžius tvarko.

VDU ER 1450/120

Užkeiktas pianinas

Pastaba. Čia publikuojamas visas užrašinėtojos pateiktas tekstas su jos pastabomis apie 51 m. amžiaus pateikėjos reakcijas ir elgesį pasakojimo metu. Santrumpa *P.* žymi pateikėjos, *U.* – užrašinėtojos žodžius.

P. Kai buvau šiek tiek jaunesnė, girdėjau, kad Kovo 11-osios gatvės viename gyvenamajame name buvo keistas atsitikimas. [Ji atsisėda ant kėdės virtuvėje, sukryžiuoja kojas ir pridega cigaretę.] Vienam bute gyveno mama ir jos dukrytė. Jos buvo neseniai atsikrausčiusios į tą butą. Mergaitė tuo metu lankė muzikos mokyklą, nes mokinosi groti ant pianino.

Vieną dieną atsitiko keistas įvykis jų namuos. [Atsigręžia į langą ir prisimerkus išpučia tirštą dūmą.] Kai mama paguldė mergaitę miegoti, jos kambarį užgrojo pianinas. Mergaitė išsigando ir nubėgo papasakoti viską mamai. Keisčiausia tai, kad mama negirdėjo jokio pianino garso. Ji pagalvojo, kad dukra bijo viena miegoti, ir tiek... [Nutyla.]

Kitą dieną įvyko lygiai tas pats, ir taip tęsėsi kurį laiką. Mamą užkniso, matyt, tokie dukros bajoriai ir nutarė pati įsitikinti, ką jai pasakojo dukra. [Pateikėja atrodo labai nepatenkinta, – mane net juokas suėmė.]

U. Tai ko čia susinervinai?

P. Nu, žinai, tavęs paras neimtu, kai žinai, kad mergaitei tikrai blogai, o ta durnelė vertė vis tiek dukrą tam kambary vienai miegot. [Susiraukė.] Nu, karočia, klausyk, arba nepasakosiu! [Nu, nebūtų mano teta, tai aš jai pasakyčiau!] Nu tai va, motina norėjo dukrai įrodyti, kad tam kambary viskas gerai, kad ji čia tik prisigalvoja, nu, vienu žodžiu... O kai jos pradėjo miegoti – pianinas užgrojo vėl. Tą pačią naktį mama ir dukra išvažiavo. O kitą rytą mama kreipėsi į policiją ar kažkur kitur, nu, nežinau, bet kažkur kreipėsi.

U. Ir kas buvo po to? Ką, viskas taip ir baigėsi?

P. Ne. [Ji užgesina cigaretę ir tarsi atsikvepia, kad viskas baigta.] Po kiek laiko ta šeima sužinojo, kad sekančiam name gyveno kažkokia bobulė, pridurkė, bliamba, kuri užsiiminėjo spiritizmo seansais, ir visi galvojo, kad čia ji kažką ne taip padarė, kad ta dvasia persimetė į tos jaunos šeimos butą. [Pateikėja taip ir baigia pasakojimą, žiūrėdama į langą.]

VDU ER 1484/25

Parengė *Laima Anglickienė*

Publikacija parengta vykdant Lietuvos valstybinio mokslo ir studijų fondo remiamą mokslinių tyrimų projektą „Tradicijų tęstinumas ir kaita šiuolaikiniame lietuvių folklore: tyrimai ir sisteminimas“.